

П. Л. Яроцький*

РИМО-КАТОЛИЦИЗМ В УКРАЇНІ: СТАН, ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Пожвавлення релігійного життя католиків в Україні почалося в останні роки існування СРСР, в період так званої Горбачовської “перебудови”. Якщо, наприклад, в межах Львівського архидієцезу в 1980 р. діяло лише 8 парафій, то в 1991 р. їх вже нараховувалося майже 80. Центрами активного римо-католицького життя стали міста Івано-Франківськ, Чортків, Жидачів та інші. Пожвавилось життя католиків латинського обряду і на Волині — на теренах Луцького дієцезу. До 1991 р. відновлено костели в Дубні, Рівному, Острозі, Здолбунові, Сарнах, Володимирі-Волинському.

Але справжній ренесанс римо-католицизму відбувся в перші місяці незалежності України. Станом на 1 січня 1992 р. вже функціонувало 450 римо-католицьких парафій. Більшість із них були створені у Вінницькій (63), Житомирській (46), Львівській (92), Тернопільській (60), Хмельницькій (74 парафії) областях. Нечисленні (одна — дві) парафії постали в Дніпропетровській, Донецькій, Одеській, Сумській, Луганській, Херсонській, Черкаській, Київській областях¹. Католицька Церква латинського обряду увійшла в 1992 р. з якісно новими і сприятливими для неї (як і для всіх церков, діючих на той час в Україні) політичними умовами розвитку в незалежній Україні. Ренесанс римо-католицизму супроводжувався чинниками як внутрішньої, так і зовнішньої взаємодії. Йдеться про активну участь у цих процесах Святого Престолу, Римо-католицького костелу в Польщі і польської національної меншини в Україні.

Відродження римо-католицизму в незалежній Україні стимулювалося встановленням дипломатичних відносин з Ватиканом. Коли 1 грудня 1991 р. Україна проголосила свою незалежність, Святий Престол визнав її. У 1992 р. було призначено архієпископа Антоніо Франко першим Апостольським Нунцієм в Україні. Почали діяти дипломатичні відносини між Україною і Ватиканом.

Підсумком відродження духовно-організаційного життя Римо-Католицької Церкви стало висвячення в Римі 5 нових єпископів: архієпископа Львівського архидієцезу Мар’яна Яворського (у 2000 р. прийняв сан кардинала); Рафаїла Керницького і Мартина Трофим’яка, які стали єпископами-помічниками; Яна Пурвінського, який служив в Україні ще з 1960-х років і залишився ординарієм Житомирського дієцезу; Яна Ольшанського призначено на Кам’янець-Подільську дієцезію. Саме ці п’ятеро єпископів заснували єпископські курії, заново розподілили функції у підлеглих їм деканатах, започаткували нові та відродили старі форми релігійного життя католиків латинського обряду.

Римо-католицизм у Закарпатті має свої етноконфесійні особливості, оскільки його сповідають віруючі угорської, німецької і словацької національності. Поступово після війни кількість римо-католицьких парафій тут зросла до 60. Безпосередню допомогу місцевий вікарій почав отримувати від католицького прimateса Угорщини кардинала Ласло Паская. У 1993 р. утворено окрему Апостольську Адміністрацію для римо-католиків Закарпаття. Таким чином ця частина римо-католицьких парафій була вилучена з-під юрисдикції Римо-католицької митрополії в Україні.

Уже в перші роки відродження римо-католицизму в Україні гостро постала організаційно-територіальна проблема, оскільки один ксьондз обслуговував декілька парафій, іноді розташованих на великих відстанях одна від одної. Цю проблему вирішувалось за допомогою духовенства, що прибувало з Польщі, насамперед ченців католицьких орденів. Останні здавна мали у нас історичні місця свого постійного перебування: кармеліти — в Бердичеві, капуцини — у Вінниці, домініканці — в Чорткові і Фастові, бернардини — в Збаражі й Житомирі.

Розвиток життя цих орденів в Україні дав змогу закласти багато нових монастирів, значна кількість яких з’явилася вже в першій половині 90-х років минулого століття в Києві та інших обласних і районних центрах, насамперед Житомирщини, Вінниччини,

© Яроцький П. Л., 2008

* провідний науковий співробітник відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України (м. Київ), доктор філософських наук

¹ Поточний архів Державного комітету України в справах релігій. Фонд 1992 р.

Хмельниччини. Наприклад, єзуїти почали свою місію в Хмельницьку, жіночий орден урсулянок — в Києві. Відтак, члени цих орденів брали під свою душпастирську опіку окремі парафії, відновлювали занедбані й будували нові костели і здійснювали літургійну, катехизаційну та добродійну діяльність.

Важливим чинником динамізації римо-католицизму в Україні стало відродження польського національно-культурного життя в Україні. За даними перепису 1989 р., в Україні проживало 219,2 тис. поляків. Уже в перші роки незалежної України польські громади активізувалися: утворювалися національно-культурні товариства, зав'язалися міцні зв'язки з історичною батьківщиною — Польщею, почалося відродження національної культури, мови, звичаїв, вірувань. Активну участь в цьому процесі польського національно-релігійного ренесансу брало Посольство Польщі в Україні, зокрема Генеральне консульство Республіки Польща для полонійних справ в Україні, яке в 1993-1996 рр. очолював Еувненіуш Яблоньскі. Він є автором добре знаної в Польщі книги “Wzlot. Dokad znierzaja Polacy na Ukrainie” — “Взліт. До чого прямують поляки в Україні”, в якій на широкому фактичному матеріалі аналізуються процеси національно-культурного, духовно-релігійного відродження так званої “полонії” (польської національної меншини в Україні), безпосереднім учасником яких він був.

Описуючи утворення і діяльність полонійних товариств, насамперед Союзу поляків України, Федерації польських організацій України, а також освітньо-культурних і фахових організацій і товариств, спілок учителів польської мови, лікарів польського походження, вчених-поляків та фермерів-поляків, Е. Яблоньскі зазначає, що ці громадські об'єднання поляків “тісно співпрацювали з костелом”. Самі ксьондзи, як підкреслює автор, брали активну участь у діяльності цих світських об'єднань полонії, в їхніх зібраннях і святкових заходах, зокрема були “кооптовані до керівних центрів” польських об'єднань і товариств. Парафіяни — члени польських національних об'єднань і товариств насамперед турбувалися костельними справами, пошуком зруйнованих або занедбаних костелів, їх відбудовою і пристосуванням до душпастирських потреб, організацією і реєстрацією парафій².

До керівного органу Союзу поляків України обрано ксьондза — біскупа Яна Пурвінського, ксьондзів Броніслава Бернадського, Тадеуша Хоппе, Яна Крапана. Ці духовні особи, як зазначає Е. Яблоньскі, не працювали безпосередньо в Союзі поляків України, оскільки на таку діяльність духовних у світських організаціях не дозволяють канонічні засади костела. Проте “ухвалу конгресу про їх обрання належить розцінювати як уклін у бік священнослужителів, як вираження пам'яті про те, що Костел був єдиною опорою польськості й віри, як спростування можливих закидів, що об'єднання недостатньо співпрацювало з Костелом”³.

У духовно-релігійному житті польської національної меншини в Україні важливе місце посідає римо-католицьке товариство “Полонія”, яке підтримує найтісніші зв'язки з костелом, і “послання католицької віри, вказівки Іоана Павла II належним чином залучає до своєї виховної програми”⁴. Активну участь в костельних справах бере польське товариство Київщини “Солідарність”, об'єктом опіки якого є люди похилого віку. Крім харитативної діяльності, яку здійснює це товариство, його члени, як зазначає Е. Яблоньскі, контактують між собою після богослужінь під костелом, залучаються до дискусій на різних зустрічах у польському консульстві і поза ним. Це товариство “гостро протестувало проти українізації літургії і катехизації в Католицькому костелі”⁵.

Відтак, відродження польськості в Україні, поєднання національно-культурного життя в численних громадських товариствах і об'єднаннях польської національної меншини з діяльністю римо-католицьких костелів і парафій сприяло національно-конфесійній ідентифікації поляків України. Те, що поляки, як й інші національні меншини в Україні, консолідуються, відроджують розтрачені в минулі століття під владою імперської і тоталітарної систем національні особливості, утворюють єдину загальноукраїнську національну репрезентацію, засвідчує про їхні можливості й перспективу розвитку в незалежній демократичній Україні.

У Декларації прав національностей України, ухваленій Верховною Радою України 1 листопада 1991 р., усім громадянам України кожної національності гарантується право сповідувати свою релігію, використовувати свою національну символіку, відзначати свої національні свята, брати участь у традиційних обрядах своїх народів. Конституція України

² Krynica. — 2005. — № 47. — S. 12.

³ Там само. — С. 13-14.

⁴ Krynica. — 2005. — № 49. — S. 10.

⁵ Там само.

зобов'язує державу сприяти консолідації й розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України (ст. 11). Польська національна меншина в Україні якнайповніше і найактивніше використовує ці права і їх гарантії в українському законодавстві, що, безперечно, сприяє розвитку добрих, дружніх стосунків двох держав і двох народів — українців і поляків. Зрештою, це відповідає Декларації про права осіб, які належать до національних чи етнічних, релігійних чи мовних меншин, прийнятій Генеральною Асамблеєю ООН 18 грудня 1992 р. У цьому міжнародному документі зазначається, що держави охороняють на їх відповідних територіях існування і самобутність національних чи етнічних, культурних, релігійних і мовних меншин й заохочують створення умов для розвитку цієї самобутності (ст. 1). Держави використовують заходи для створення сприятливих умов, які дають можливість особам, що належать до меншин, виражати свої особливості і розвивати свою культуру, мову, релігію, традиції і звичаї, за винятком тих випадків, коли конкретна діяльність здійснюється з порушенням національного законодавства і міжнародних норм (ст. 4).

Як свідченням можливостей польської національної меншини в Україні розвивати свою національну самобутність, культуру, мову є наявність потужної полонійної преси в Україні. По суті, Україна посідає п'яте місце у світі — після США, Франції, Німеччини, Англії — за кількістю польськомовних видань. Їх в Україні — 12. Назвемо окремі з них: “Biuletyn Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie”, “Słos nauczyciela”, “Harcerz Kresow”, “Krynica”, “Lwowskie spotkanie”, “Mozaika Berdyczowska”, “Polacy Donbasu”, “Polonia Charkowa”, “Wolanie z Wolynia” та інші. У цих часописах вміщується багато публікацій з костельно-релігійного життя полонії, діяльності католицьких чернечих орденів, папського нунція в Україні, розповідається про його зв'язки з католицькими парафіями в різних областях України і католицькими чернечими орденами тощо.

Про діяльність чернечих орденів і об'єднань потрібно сказати докладніше, оскільки вони є основним чинником душпастирської, катехізаційної, освітньої, виховної і харитативної діяльності католицького костела в Україні. 83 монастирі з 615 ченцями, абсолютна більшість яких є іноземного походження (насамперед польського), в основному знаходяться у Вінницькій (12 монастирів, 85 ченців), Житомирській (відповідно 13,125), Львівській (8,101), Хмельницькій (11,108) областях.

У 2006 р. виповнилося 15 років, як поновилася діяльність ордену паулінів (офіційна назва: Орден Святого Павла, Першого Пустельника (польська абревіатура назви ордену OSPPE) в Кам'янець-Подільському. Центр ордену знаходиться в Ясногурському санктварію в Ченстохові (Польща). Орден опікується парафіями в Підволочиську, Сатанові, Городку, Ружині Хмельницької області. У 2001 р. орден прийшов у Маріуполь, у 2005 р. отримав парафію в Броварах Київської області. Таким чином, діяльність ордену паулінів поширилася на всю Україну. Орден активно просувається на схід і південь України з метою створення нових парафій і розбудови костелів. Як заявив Генеральний дефінітор ордену о. Станіслав Ярош OSPPE із Ясногурського санктварію в Ченстохові, “Пауліни повинні приходити на нові терени з відкритим серцем для нових покликань”. Україна є стартовим майданчиком для розширення діяльності ордену в Росії і навіть на Філіппінах і в Австралії, де обмаль католицьких священнослужителів. Велике завдання паулінів — охопити своєю діяльністю Литву. Відтак перспективною паулінів в Україні є створення своєї Провінції⁶.

Виконуючи завдання першопрохідців, католицькі чернечі ордени самовіддано працюють у Донбасі. Важливим, переломним періодом у житті католиків Донеччини був приїзд христусовців, які почали на цих теренах відновлювати життя римо-католицьких парафій (станом на 1 січня 2007 р. їх на Донеччині 11) і будувати храми. Христусовці — Ярослав Гіжецький, Володимир Дзідух, Микола Пілецький і нинішній донецький отець-декан Ришард Карапута опікувалися зведенням костела в центрі Донецька. Щоб зрозуміти непересічність цієї події в житті римо-католиків не тільки Донбасу, а й всієї України, вкажемо на те, що на урочисте посвячення костела Ісуса Христа, Царя Всесвіту у Донецьк прибули генерал Товариства Христа для закордонної Полонії о. Тадеуш Вінницький, американський Провінціал о. Анджей Мацляк із Детройту, отець — декан Міхаель Людвіг і група “Арбайтскрайс — Донецьк” із Німеччини, директор Бюро церковної допомоги католикам Сходу Йозеф Кубіцький. Урочисту службу очолив Апостольський

⁶ Парафіальна газета. — 2006. — 10 грудня. — С. 4.

Нунцій в Україні архієпископ Іван Юркович спільно з єпископом-ординарієм Харківсько-Запорізьким Станіславом Падевським і єпископом-ординарієм Кам'янець-Подільським (до чия дієцезії раніше належала Донеччина) Леон Максиміліан Дубравський. Важливість цієї події була оцінена як “черговий етап розвитку Католицької Церкви в Донбасі”⁷.

Особливою формою активізації парафіяльного життя є діяльність мирян римо-католиків. Відтак, йдеться про апостольство світських католиків, які не входять до чернечих орденів і об'єднань. Саме організації мирян-католиків покликані взяти “відповідальність за Церкву і світ”. Конгрес мирян-католиків Східної Європи відбувся в Києві 2003 році. Тоді єпископ Рилко, нинішній глава Папської Ради у справах мирян, назвав світських віруючих на теренах України “сплячим ведмедем”, якого належить розбудити.

Мирянські кадри формуються в Одеській школі Апостольства мирян ім. С. Шумлінського SAC, в Київському Вищому інституті релігійних наук, що є філією Римського католицького університету “Angelicum”, Городецькому інституті релігійних наук, який є філією Латеранського університету в Римі.

Римо-католицька церква надає особливого значення харитативній та добродійній діяльності. Уже в першій енцикліці нинішнього понтифіка Бенедикта XVI *Deus Caritas Est* — “Бог є любов” підкреслювалося велике значення благодійних акцій, серед яких особливу роль посідає Карітас. Харитативну діяльність він визначив як генеральний напрямок діяльності Церкви, зокрема в евангелізації світу.

В Україні уже більше 10 років працює — “Карітас-Спес-Україна”, релігійні місії якої знаходяться в багатьох містах. Їх діяльність не обмежується благодійністю. *Caritas* — то милосердна любов, одна із форм “об’явлення Церкви світові і проголошення Євангелії”. Отже, йдеться про евангелізацію в соціальних виявах, що, до речі, характерно для протестантських церков, які діють в Україні. Зрештою, це характерний вияв зміщення “вертикального богослов’я” в бік його “горизонталізації”, актуалізація соціального вчення в евангелізації церкви і світу. Це яскрава ілюстрація переорієнтації католицизму від догматичного теоцентризму до соціально активного антропоцентризму.

Така різноманітна діяльність католицьких чернечих орденів, товариств і об’єднань характерна для всіх дев’яти дієцезій Римсько-католицького костела в Україні. Так, у Хмельницькій області зареєстровано 8 монастирів, серед них — згромадження священнослужителів Мар’янів Зачаття Святої Діви Марії (м. Хмельницький), Товариство Католицького Апостольства — Пальютини (Білогір’я), згромадження сестер Урсулянок Серця Конаючого Ісуса (Кам’янець-Подільський), орден Братів менших-капуцинів (Красилів, Староконстантинів), згромадження Муки Господа нашого Ісуса Христа — Пасіоністи (Смотрич), орден Братів менших-бернардинів (Полонне), згромадження Дочок Найчистішого Серця Пресвятої Діви Марії (Ярмолинці, Хмельницький), орден Братів св. Павла Першого Пустельника (Кам’янець-Подільський, Сатанів). На Поділлі більшість ксьондзів і членів зазначених орденів, товариств і об’єднань, а також професорів Вищої Духовної Семінарії — іноземці, які приїхали відбудовувати костели та парафіяльну мережу з Польщі⁸.

У цьому контексті слід наголосити на особливій місії в Україні елітарних католицьких чернечих орденів — домініканців, францисканців, єзуїтів. Вони очолюють вищі навчальні римо-католицькі заклади, видавництва, входять до складу редколегій основних часописів і газет, відіграють значиму роль у розвитку римо-католицької богословської думки в Україні.

Розмірковуючи над причинами і наслідками явного й латентного атеїзму в середньовічній історії церкви і навіть у Старому Заповіті, які крилися в складних процесах десакралізації і ресакралізації, сучасні римо-католицькі богослови в Україні вважають, що і в юдаїзмі й значною мірою в християнстві панувала дихотомія *Sacrum* і *profanum*, коли все у світі поділялося на святе і світське. Зрештою, ця дуалістична модель призвела в християнстві до знецінення світської сфери, а під впливом гуманізму, реформації та науково-технічної революції відбулася автономізація (секуляризація) культури. Відтак, церква лише на межі XIX-XX ст.ст. почала переосмислювати своє негативне ставлення до цього історичного процесу, який безпосередньо впливав на масовий вихід з релігії.

⁷ Там само.

⁸ Див.: Католицька церква латинського обряду на Поділлі в останньому десятилітті // Релігія і Церква в Подільському регіоні: історія та сучасність. — Хмельницький, 2002. — С. 150.

Один із чоловічих римо-католицьких теологів в Україні єпископ Станіслав Падевський, який є головою Комісії єпископату РКЦ в Україні у справах душпастирства та засобів масової інформації, пропонує костелу активно змінювати стереотипи мислення в дусі *Sacrum — profanum*, протидіяти спробам збереження християнства обрядового, традиційного без розуміння і відчуття того, у чому полягає сутність християнства. Нездатність церкви до внутрішнього реформування, вважає єпископ, “збільшує кількість людей, які нібито і не заперечують, що щось так після смерті буде, але те їх не цікавить”.

Проте обрядове традиційне християнство з храмовими святами, відвідуванням святих місць, поклонінням святим реліквіям, культом святих, чудотворних ікон, по суті, є найбільш поширеним виявом масової католицької релігійності. Римо-католики мають свої святі місця і святі реліквії в Україні. Масово відбувається храмове свято в костелі Непорочного Зачаття Діви Марії в монастирському комплексі кармелітів босих у м. Бердичеві. Щорічно на це свято прибуває 25-30 тис. паломників. Постійними учасниками цих урочистостей є представники Апостольської нунціатури в Україні, дипломатичного корпусу Польщі, Литви, Хорватії, Австрії, польського духовенства і чернечих орденів.

У смт. Легичеві Хмельницької області знаходиться санктаріум Божої матері. У головному вівтарі зберігається копія чудотворної ікони Божої матері. Щорічно сюди прибувають тисячі паломників з Вінницької, Житомирської, Хмельницької та інших областей України, а також з Польщі. Об’єктом паломництва римо-католиків Житомирщини є костел Святої Фатими в смт Довбиш Баранівського району. Урочисті богослужіння, хресні ходи під час паломницьких акцій відправляють і очолюються найвищими ієрархами Римо-католицького костелу.

Разом з тим в католицьких костелах відбуваються патріотичні відправи богослужінь. Так, наприклад, з нагоди свята Незалежності Польщі 12 листопада 2006 р. в столичному кафедральному костелі св. Олександра відправлено урочисту месу “на честь Вітчизни і поляків”. Літургію здійснював помічник-єпископ Київсько-Житомирської дієцезії ксьондз Станіслав Широкоградюк. У месі брали участь генеральний консул Республіки Польща в Києві, працівники генерального консульства, а також, як зазначається, “незвичайно велике коло поляків” столиці України. Патріотичну проповідь виголосив ксьондз — доктор Ян Сікорські, духовний отець Вищої духовної семінарії РКЦ у Ворзелі, нагадавши присутнім, що “для поляків завжди найвищими цінностями були Бог, Гонор і Батьківщина”. Літургія супроводжувалася співом хору, який виконав “Роту” Марії Конопницької. Офірні дари до вівтаря поклали члени Рицарського братства “Полонія”, які упродовж усієї літургії асистували ксьондзу-єпископу і його помічникам⁹.

Коли ж йдеться про якісну сутність християнства, вияви внутрішньої, а не зовнішньої формальної релігійності, то варто прислухатися до експертних оцінок сучасної релігійності самих римо-католицьких ієрархів. Нинішній папа Бенедикт XVI вважає, що Римо-Католицька Церква в західному світі переживає “нову і невблаганну хвилю просвітництва, або секуляризму”. “Вірити стає дедалі важче, адже світ, у якому ми живемо складається лише з нас самих, а Бог, якщо можна так сказати, — з гіркотою визнає Понтифік, — в ньому більше безпосередньо не з’являється ... Людство збудувало собі самодостатній світ, і в цьому світі дедалі важче знайти Бога”¹⁰.

Ще більш критичну оцінку стану одного із елітарних католицьких орденів — домініканців, а відтак і стану сучасної релігійності, дає один із чільних представників цього ордену в Польщі о. Павло Козацький. Він, як і Понтифік, вважає, що найбільший виклик для сучасної релігії — це секуляризація європейського суспільства. “Європейська цивілізація, на жаль, помирає. Це відбувається і тому, що вона відходить від Христа, і тому їй притаманні самогубчі тенденції. Люди не тільки відходять від Бога... Вони не знають Бога. Вони не знають, як поєднати віру з життям. Це насправді — варварське покоління. Тому і наш орден, як і церква загалом, переживає кризу. У Західній Європі брати (домініканці — П. Я.) продають храми і монастирі, оскільки в центрі міста не мають змоги їх утримувати ... Там орден думає радше про спокійну смерть, ніж про активну евангелізацію”¹¹.

⁹ Dzwon. — 2006. — Listopad. — № 1. — S. 1.

¹⁰ З інтерв’ю папи Бенедикта XVI німецькому телебаченню, 5 серпня 2006 р. // Парафіальна газета. — 2006 — Вересень. — № 16.

¹¹ Переклади Євангеліє мовою людей XXI століття: Інтерв’ю з редактором польського домініканського журналу “Wdzodze” о. Павлом Козацьким ОР // Парафіальна газета. — 2006. — 10 грудня. — № 23.

Щоб належним чином зрозуміти гіркоту визнання редактора домініканського журналу, нагадаємо, що орден домініканців, заснований у 1215 р. Під час хрестових походів проти альбгойців він виконував головне завдання Католицької Церкви — боротися з поширенням еретичних вчень. Полемічні завдання ордену вимагали солідної теологічної підготовки. Для цього домініканці буквально заповнили всі богословські кафедри в університетах Європи, а потім підпорядкували собі всю європейську систему освіти. Відтак, 800-річний досвід і теологічна міць цього елітарного ордену у ХХІ ст. виявилися зайвими. Зрештою, в Україні, орден польських домініканців посідає чільне місце у католицьких навчальних закладах, він же опікується всіма католицькими виданнями в Україні, його представники входять до редколегії світських полонійних видань.

Творити літургію спільно з священнослужителем, а не бути пасивним спостерігачем євхаристичного дійства — такий дискурс оновлення сучасного християнства, такий виклик-протидія сучасному секуляризму пропонується для подолання дуалістичної моделі *Sacrum-profanum*. Оскільки молоді родини після церковного шлюбу у кращому разі перетворюються на “недільних” католиків, а то й на “пасхальних” чи “різдвяних” відвідувачів храму, то їм докоряють, що вони “поринають у турботи за створення домашнього гнізда” і за цим забувають Бога”. Католицьку ієрархію в Україні турбують розлучення й аборти в католицьких сім’ях. “Готувалися, вінчалися. Дітей хрестили. Допмагає, на жаль, не завжди. Чи хтось звертає увагу на так званих солом’яних удів, які щонеділі сидять із дітьми десь на бічній лавці в храмі, хто дивиться цим дітям у вічі? Існує й інший варіант розвитку подій — живуть разом, виховують дітей, навіть приходять на службу Богу. Але їхня віра і релігійність з’являються за п’ять метрів перед храмом і зникають хвилини десять після літургії... Неприємно, однак такі родини становлять основу багатьох парафій”¹². Відповідь на причини і наслідки описаного самою “Парафіальною газетою” знаходимо у того ж єпископа Станіслава Падевського: “Нездатність костелу до внутрішнього реформування збільшує кількість людей, які нібито й не заперечують, що щось там після смерті буде, але те їх не цікавить”. Але ж чи буде це “розумінням і відчуттям сутності християнства”, якщо в основі цієї сутності буде те “щось, що після смерті”?

Отже, ХХІ століття ставить церкву перед викликами секуляризації, релігійного індуїзму і, в кращому разі, релігійного формалізму. Чи зуміє церква в процесі реформування поєднати *Sacrum* і *profanum*? Відповідь якоюсь мірою залежить від того, яке розуміння і відчуття сутності християнства вона запропонує отим “недільним” католикам, щоб не зникла їх релігійність “хвилини десять після літургії”.

Відтак, римо-католицизм в Україні необхідно розглядати як складову трьох його історично сформованих специфічних етнічних спільнот:

а) Римо-католицький костел в Західних областях України як костел автохтонного польського населення, яке споконвічно проживало на цих українських землях;

б) угорські парафії в Закарпатті (82 парафії — 10 % від усіх римо-католицьких парафій в сучасній Україні), які виокремлені в 1993 р. під егідою Апостольської адміністрації Закарпаття і фактично підлягають юрисдикції Римо-Католицького Примаса в Угорщині;

в) більшість римо-католицьких парафій в інших областях (головним чином у Вінницькій, Житомирській, Хмельницькій), які складаються з етнічних поляків або асимільованих колишніх поляків (в умовах незалежної України вони отримали можливість повернутися до своїх етнічних витоків і самоідентифікуватися як поляки і католики);

г) водночас римо-католицькі костели відвідують українці, здебільшого колишні греко-католики, які після заборони Греко-Католицької Церкви залишилися католиками і перейшли на латинський обряд, а також незначна кількість росіян та осіб інших національностей.

У цілому ж, римо-католицизм в сучасній Україні зберігає свої історично польські витoki, генетично пов’язаний з польською нацією, має патріотичну польську налаштованість, оскільки навіть номенклатура церковних понять і термінів не перекладається українською, а й в українськомовних виданнях зберігає польську автентичність: костел (а не церква), ксьондз (а не священник), дієцезія (а не єпархія), частіше — біскуп, ніж єпископ, а також адортація, гомілія, реколекція тощо.

¹² За право жити в родині // Парафіальна газета. — 2006. — 10 грудня. — № 23.